Minijos vidurupio žiobriai, arba žūklė „su burbulu“

Parašė Dalius Rakutis
Ketvirtadienis, 15 Gegužė 2014 09:41

Nuo senų laikų žiobris man buvo kiek mistinė žuvis. Tada, kai daugiausia laiko praleisdavau su plūdine rankoje, šių žuvų žūklė buvo už įstatymo ribų, o vėliau, kai ši meškerė nuėjo į „antrą planą“ užleisdama vietą „jo didenybei spiningui“, retai kada beišsiruošiu specialiai žiobrių gaudyti.



Norėdamas užpildyti šios srities „išsilavinimo“ spragą, o kartu – pažiūrėti į šį procesą kiek įmanoma pradedančio žvejo akimis, mielai priėmiau laidos „Šiandien kimba“ vedėjo Sauliaus Vigraičio kvietimą pažvejoti Minijoje netoli Gargždų su žinomais plūdinės žūklės specialistais –

Parašė Dalius Rakutis
Ketvirtadienis, 15 Gegužė 2014 09:41

Gargždų sportinės žūklės klubo „Pyla“ sportininkais Martynu Baranausku ir Viliumi Beinoriu. Manau, kad šie įspūdžiai bus įdomūs visiems, kurie kada nors planuoja išbandyti laimę Minijos vidurupyje arba kuriems žiobrių žūklė dar turi daug klaustukų.

Jei jau žiobriai juda – oro permainos nebaisios


Mūsų gidai – Gargždų „Pylos“ vyrai.

Balandžio 2-oji, diena, kada sutarėme traukti prie Minijos, išsiskyrė ypatingu šaltumu. Sauliaus visureigio termometras automagistralėje rodė 5 laipsnius žemiau nulio, tačiau judant į vakarus truputį atšilo – atvykus į Gargždus rodė visu laipsniu daugiau. Iš patirties žinau, kad naktinė šalna pavasarį, bent jau gaudant baltą žuvį vidurio Lietuvos dalyje, yra nedėkinga meškeriotojui, tačiau Saulius, žvejojantis Minijoje ir kitose pamario upėse žiobrius, nuramino – jei vandens lygis geras, o žiobriai upėje yra – vis tiek jie kibs. Ką gi, beliko patikėti. Gargždуose sulaukę savo gidų, pajudėjome pietų kryptimi ir po keliolikos minučių jau buvome prie upės. Minija ties Gargždais savo pločiu man primena Dubysą ties automagistralės Kaunas–Klaipėda tiltu. Tik

vietos čia kur kas labiau urbanizuotos, nėra tokių aukštų šlaitų bei miškų, o ir vanduo, panašu, neturi tokio rudo atspalvio, kokiu pasižymi Maironio garsiajame eilėraštyje „Lietuva brangi“ apdainuotoji upė. Kad upė gausiai lankoma meškerės brolių, išdavė smarkiai nutrypti abu krantai. Pylos gidai. Tačiau vos atvažiavus stiprios konkurencijos nesimatė – vos pora automobilių stovėjo nedidelėje, panašu – „natūralios kilmės“ – pačių meškeriotojų automobilių ratų padarytoje aikštelėje prie upės. Kolegos tuoj išsilakstė paupiais ir užėmė geriausias vietas, aš pasirinkau į upę išsikišusį plotelį tarp dviejų medžių, iš kurio patogu žemyn pasroviui leisti plūdę su masalu. Vienas iš gidų, Vilius, sakė, kad prieš kelias dienas čia tikrai gerai kibo žiobriai.

„Kolūkyje“

Vos spėjau susiraišioti meškerę, kai ties savimi išvydau praplaukiančias bent dvi savadarbes plūdes, paplukdytas maždaug už gerų trisdešimties metrų išdygusių vietinių meškeriotojų. Maža to, anapus pasirodęs aštuntą dešimtį peržengęs meškeriotojas į mano pusę pradėjo svaidyti dugninę su lengvu svareliu. Užmeta ir laiko įtempęs valą, kol srovė jį per keliolika sekundžių priplaka prie ano kranto, tada vėl meta. Matyt, nors kolūkinė santvarka pokaryje būtent šioje Lietuvos dalyje sunkiausiai skynėsi kelią, bet užtat įsitvirtino žmonių sąmonėje ilgam – po vieną ar ties savimi čia žvejoti nemadinga. Antra vertus, negali pykti – manevruodamas tarp dviejų (o netrukus ir trijų plūdžių) bei vienos lyg povandeninis laivas judančios neregimos dugninės sistemėlės turi galimybę lavinti plūdės valdymo bei pratraukimo pro kelis valus sugebėjimus – žvejodamas vienas tokių įgūdžių tikrai neįgysi. Na, bet užaugusio Kaune ir žinančio, kas yra Nemuno krantinė, tokia situacija nenustebinsi – jeigu jau žvejoti kolchoze, tai kolchoze – prisiminsime senus laikus. Leidžiu savo 4g salotinę „Cralusso“ plūdę pasroviui, kas metras ar du bandydamas keturių su trupučiu metrų ilgio meškere lengvai prilaikyti. Plūdė niurkčioja nuo įvairių dugno nelygumų, kol vienoje vietoje gražiai stabteli; kilsteliu meškerykotį ir netrukus jaučiu nedidelės žuvelės spurdėjimą. Ėgi gružlys, bet toks gražus, „smetoniškas“ – senokai buvau tokį pagavęs. Kiti plūdės plukdymai nerezultatyvūs, kol uodo trūklio lervą pakeičiu į mažą sliekutį. Tada plūdė vėl niurksi ne vien „pagavus“ dugną: kimba, anot kolegų iš Gargždų, gražūs „bėgūnai“ – riebūs strepečiai.

Būtų gal ir visai nieko, jeigu vietiniai, plukdydami pro mano kojas savo kaštono dydžio putplastines plūdes, laikas nuo laiko neištrauktų kitokių, baltų kaip pienas, aršiai besipriešinančių kur kas didesnių žuvų. Kairėje, už gero šimto metrų matau, kad ir Saulius nemiega – jo operatorius Algis turi darbo, filmuodamas ištraukiamus žiobrius. Netgi seniokas aname krante savo dugnine vieną žiobrį parsitraukia, tiesa, užkabinęs jį už apatinio peleko. O man vėl kimba tik tie žemaitiški „bėgūnai“, nors pasiusk. Prie viso to džiaugsmo dar ir su meškere kažkas ne taip. Ar tai valas kur apie žiedelį užsimetė, ar ritė kvailioja – nenori slinkti valas per žiedus, nors tu ką. Nieko tokio, pasirodo, žiedelių vietoje styro balti ledokšniai. Įkiši viršūnę į vandenį ir vėl kelias minutes gali žvejoti.



Tiesa paprastume, arba „burbulo“ fenomenas

Po geros valandos, pralaimėdamas vietiniams meškeriotojams rezultatu – 5 strepečiai ir gružlys prieš jų 6 žiobrius – kapituliuoju ir palieku savo vietą. Kažkas čia ne taip, – pasidėjęs meškerę stebiu, kaip gaudo mūsų sportinės žūklės pažiba Martynas Baranauskas, turbūt geriausiai žinantis vietinių žiobrių būdą. Tuo galėjau įsitikinti, kai jis vienas per dešimtį minučių ištraukė 3 gražius žiobrius.





Vilius Beinoras
su laimikiu



Minijoje vyrauja nedideli žiobriai, bet jų gali pagauti daug.


Minija ties Gargždais.


Lietuviški „Apetito“ guminukai – DOVANA kiekvienam skaitytojui
2014 m. gegužė / Nr. 5 (26)
ŽVEJOK
ATOSTOGOS AUSTRALIJOJE – DIDŽIŲJŲ RAJŲ NAKTIS
VISKAS, KĄ REIKIA ŽINOTI APIE PLŪDES
ŽIOBRIAI LIETUVOS UPĖSE ICHTIOLOGO NUOMONĖ
XUL: SUPER SUBTILUS SPININGAVIMAS
LIETUVIŠKI GUMINUKAI
KANIBALIZMAS IR LYDEKOS: KAIP TAI
ISSN 2029-9095

Parašė Dalius Rakutis
Ketvirtadienis, 15 Gegužė 2014 09:41